

Pregunteu a Puigdemont per Palestina

«En realitat, Évole va cometre un error (intencionat o no, no ho sé) no mencionant Palestina perquè és el punt feble del president»

Diumenge passat, 24 de setembre, vam ser molts els espectadors i espectadores de l'entrevista de Jordi Évole al president. Sabíem que, com de costum, Évole faria suar una estona l'entrevistat, però el que no imaginàvem era que allò es convertiria en una entrevista *gore* en la qual els arguments presidencials i del *juntisme* quedarien esquarterats amb tanta facilitat. Res s'aguantava per en lloc, ni la majoria parlamentària per dur endavant una llei de referèndum i de transitorietat, ni la interessada adhesió de Convergència, actual PEDCat, al procés i a l'independentisme que mai havien defensat.

Aquesta manca d'honestedat de la dreta catalana d'ordre va quedar reflectida en el moment en el qual Évole va recordar la moció que ICV-EUiA va presentar al Parlament de Catalunya l'any 2014 en què es demanava el dret a l'autodeterminació per al poble palestí (gran oblit d'Évole), kurd i sahrauí, i que CiU, juntament amb el PP, va votar en contra.

Per ser justos, la part que tenia a veure amb Palestina, i que era la més extensa, va ser impulsada per la llavors campanya de *No Més Complicitat amb Israel*, que en anteriors reunions ens van demanar als grups parlamentaris que presentéssim iniciatives perquè la Generalitat, en aquell moment pilotada per Artur Mas, tallés de soca-rel les relacions amb Israel per la seva constant vulneració dels drets del poble palestí. Cal recordar que, a finals del 2013, Mas va viatjar a Israel. Hi va viatjar perquè el llavors president tenia l'Estat d'Israel com a "referent d'alliberament nacional?". I hi va anar acompanyat d'una trentena d'empresaris catalans per estrènyer més relacions comercials.

Tenint en compte que no és fàcil portar al ple del Parlament una moció de política exterior per part d'un grup de 13 diputats, vam considerar oportú aprofitar l'avinencesa per incloure-hi els drets dels pobles kurd i sahrauí. Vam argumentar que tots tres són els conflictes mediterranis més propers i en els quals hem d'implicar-nos gairebé per una qüestió de veïnatge, però sobretot, també, per una responsabilitat de la nostra acció exterior i de les nostres relacions comercials.

La moció va suscitar molt interès entre els grups de la cambra i es van presentar més de trenta esmenes, que vam estar oberts a negociar en tot moment per aconseguir el màxim de consens. De fet, la majoria de la moció va ser votada conjuntament per ICV-EUiA, CUP, ERC i el PSC. Aquestes mocions es presenten per guanyar i, tenint en compte la nova deriva sobiranista de CiU, vam entendre que s'hi avindria i la votaria favorablement. Malauradament, el cert és que CiU només va presentar dues esmenes. Una d'elles, en realitat, no era una esmena de modificació d'un punt sinó que pretenia substituir gairebé tot el text.

El text convergent pretenia substituir 25 punts de 26 que incloïen demandes no només per tallar les relacions polítiques i econòmiques amb Israel sinó també reclamacions reconegudes internacionalment d'aquests pobles: fer arribar al govern d'Israel la necessitat d'acomplir les diferents resolucions de les Nacions Unides; condemnar el veto a les delegacions internacionals que visiten el Sàhara Occidental; traslladar al govern turc la necessitat que aturés les persecucions contra càrrecs electes, sindicalistes, militants... I entre aquestes demandes s'hi recollia el reconeixement del dret a l'autodeterminació dels tres pobles, així com l'impuls de referèndums pel Sàhara i per al Kurdistan iraquí i sirià.

CiU va voler substituir totes aquestes demandes per un text que apel·lava al dret

internacional i el reconeixement dels drets dels pobles, i condemnava la vulneració dels drets humans. Així, en general. D'aquesta manera, CiU evitava, sobretot, reconèixer Palestina, que és el seu punt feble, més que no pas el Kurdistan o el Sàhara, per les relacions que he esmentat anteriorment tan ?treballades? des del seu Govern. Encara que no acceptéssim la seva esmena de substitució, podien haver votat els punts de la moció que haguessin volgut, demanant per separat la votació dels punts que feien referència al dret a l'autodeterminació. S'hi van negar perquè, en realitat, els seus interessos econòmics sempre han estat per sobre dels drets humans, i en això sempre s'han entès a la perfecció amb el PP i Ciutadans.

En realitat, Évole va cometre un error (intencionat o no, no ho sé) no mencionant Palestina perquè és el punt feble del president, un sionista furibund. Carles Puigdemont és aquell que, durant el seu mandat com a alcalde, va incrementar els vincles amb Israel. És aquell que feia piulades personals des del seu compte de Twitter donant suport a Israel a la darrera massacre comesa sobre la franja de Gaza amb més de 2.200 morts palestins, un terç dels quals eren menors d'edat. Puigdemont és d'aquells que l'any 2011 va rebre els alcaldes i ambaixadors israelians, tan còmplices i tan culpables com el govern de Netanyahu de milers de morts palestins i de la constant vulneració dels drets humans i el dret d'autodeterminació del poble palestí.

Si Évole li hagués preguntat al president pel reconeixement del dret a l'autodeterminació de Palestina, segurament hauria hagut de dir que sí que la reconeix per no endinsar-se més en el fang en el qual el rutilant periodista l'endinsava. Però això l'hauria crucificat davant del govern israelià, amb qui, per cert, se suposa que ens hem de recolzar econòmicament i ens hem d'emmirallar per culminar el procés. Amb mi, que no hi comptin.